

Bandet, saaledes at betydelige Strækninger af Enge og Moser lide stor Skade; jeg kender flere Steder, hvor dette er Tilfældet; jeg kender Møller, hvis hele Båndkraft ikke er af større Værdi end den Skade, som foraarfaages paa de tilstødende Enge og Tørvemoser, næsten paa et Aar kan anslaaes til. Der kan hertil gjøres den Bemærkning, at de skadelidende Lodsseiere da med Fordeel kunde kjøbe Møllen og saaledes blive Herre over Bandet, men da der som oftest er Mange, ja undertiden endog indtil 100 og derover, som skulde enes og veeltage i Kjøbet og Betalingen, vil det let indsees, at en saadan Enighed er vanskelig at tilveiebringe. Hvad angaaer Båndets Afbenyttelse, da indeholder § 13 en Bestemmelse, som isædetfor at lette Afbenyttelsen næsten gjør det til en Umulighed, navnlig for den mindre Lodsseier; at afbenytte samme, thi det er ikke nogen ubetydelig Beføstning for en Mand at lade afholde Landvæsenkommisjonsmøde for at faae afgjort, at Ingen lider Skade ved Afbenyttelsen, ligesom det da ogsaa skal afgjøres, paa hvad Maade Bandet maa afbenyttes. Følgen af den i § 13 indeholdte Bestemmelse vil blive, at ingen af de mindre Eiendomsbestidere vil kunne have Nytten af Bandet, da de ikke tør udsætte sig for de Udgifter, som skulde afholdes, inden Afbenyttelsen kan finde Sted.

§ 15 indeholder en Bestemmelse, der efter min Betragtningssmaade er meget vilkaarlig; det hedder nemlig deri, at Enhver, der skal tage Deel i noget Naturalarbejde i Anledning af Båndløbene, kan forlange, at hele Arbejdet skal udføres efter Licitation; der er flere Båndløb, der strække sig over 1 Mil, og det maa saaledes ansees baade for ubilligt og vilkaarligt, naar en Mand, der maastee kun har nogle faa Aker, kan forlange hele Strækningen bortliciteret. Jeg formener derfor, at enten maa vedkommende Communalbestyrelse afgjøre, om og hvorvidt Arbejdet skal bortliciteres, eller ogsaa maae Lodsseierne af en vis Strækning af det omhandlede Båndløb kunne forlange Saadant.

Jeg henstiller disse Bemærkninger til den ærede Forsamlings Overveielse og forbeholder

mig til den Behandling at stille de fornødne Ændringsforslag, til hvis Gjennemførelse jeg forventer det ærede Things Assistance.

Formanden: Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

L. C. Peetersen: Da jeg i alt Væsentligt kan henholde mig til det af de ærede foregaaende Talere Udtrede, skal jeg, for ikke at trætte Thinget, frasalde Ordet.

Rjøer: Dersom der kunde være Tanke om, at det foreliggende Lovforslag kunde blive til Lov i denne Session, da var det mig særdeles kjært, da den agerdyrkende Befolkning længe med Længsel har imødeset en saadan Lov; da vi imidlertid allerede ere faa langt fremrykkede i Sessionen, forekommer det mig at være en Umulighed at faae Loven ud, det vil sige, naar den skal undergaae de Forandringer, som Almeenvellet absolut kræver. Med Hensyn til Afledning har jeg ikke i det Væsentlige faa Meget at erindre; den synes mig at være nogenlunde tilfredsstillende. Med Hensyn til Afbenyttelsen maa jeg derimod tilstaae, at det forekommer mig, den er behandlet meget indskrænket; thi jeg finder kun een Paragraph i hele Forslaget, nemlig § 13, som indeholder nogen Bestemmelse derom. Jeg skal ikke nægte, at Begyndelsen af denne Paragraph er meget tiltalende; men naar man gaaer videre, saa støder man strax paa Bestemmelser, som efter min Formening borttage det Meste af Paragraphens Betydning. Hvad er det nemlig, som i Almindelighed forhindrer Jordbrugerne i at afbenytte Bandet fra de mindre Båndløb til Overrisling af deres Eiendomme? Det er Båndmøllerna. Jeg tør paastaae, at det ikke er sjældent, at 1 à 200 Beboere, som leve omkring en saadan Båndmølle, ere forhindrede i, endog i det allerringeste Omfang, at afbenytte Bandet. Jeg veed nu meget godt, at man her kommer i Strid med Eiendomsretten; men det synes mig, at, da vi have haft faa mange Sager af den Art til Behandling her, kunde man ogsaa nok træffe en Bestemmelse, som kunde ordne Forholdet her. Det skulde derfor være mig særdeles kjært, om den